

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9CoPr/8/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1317210511
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Floreková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1317210511.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Magdalény Florekovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Zuzany Posluchovej v právnej veci žalobcu : F. Q., nar. XX. X. XXXX, bytom Ž., G. Č.. XX, proti žalovanému : Bezpečnostný a detektívny servis, s.r.o., Bratislava, Mierová č. 118, IČO : 34 129 251, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 23. 5. 2019 č.k. 7Cpr/13/2017 - 47, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1/ Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa voči žalovanému domáhal určenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 28. 3. 2017 je neplatné a jeho pracovný pomer naďalej trvá. Žalobca sa zároveň domáhal priznania náhrady mzdy vo výške priemerného zárobku od 30. 3. 2017 do rozhodnutia súdu o skončení pracovného pomeru alebo do dňa, keď žalovaný umožní žalobcovi pokračovať v práci. Súd prvej inštancie mal v prejednávanej veci za preukázané, že žalobca pracoval u žalovaného na základe pracovnej zmluvy zo dňa 27. 10. 2015, vykonával práce pri výkone strážnej služby v zmysle zákona č. 473/2005 Z.z., s miestom výkonu práce Žilina, s tým, že v prípade potreby mal zamestnávateľ právo určiť aj iné miesto výkonu práce na dobu nevyhnutnú a žalobca sa zaviazal, že bude takéto určenie zamestnávateľa akceptovať. Nebolo sporné, že dňa 30. 3. 2017 bolo žalobcovi doručené okamžité skončenie pracovného pomeru, s odôvodnením, že dňa 26. 3. 2017 bola vykonaná kontrola riaditeľom spoločnosti I.. L. B. a riaditeľom pre výkon služby L. Ž. a bolo zistené závažné porušenie pracovnej disciplíny žalobcom, tým, že žalobca v uvedenom čase nekontroloval objekt v celom rozsahu a nevšimol si, že v objekte sa pohybujú iné osoby. Vizuálnou kontrolu cez sklo objektu bolo zistené, že pospával na mieste, odkiaľ nemohol kontrolovať objekt pred narušením a až po zaklopaní na dvere reagoval na osoby pohybujúce sa v objekte. Žalobca poukazoval na to, že už 13. 3. 2017 mal zo strany žalovaného navrhnutú dohodu o skončení pracovného pomeru, vtedy urobili kontrolu, žiadne porušenie nezistili. Pri druhej kontrole nespál, vedel, že je tam auto, nebolo to pre neho neznáme auto, ani jeho posádka, preto nemal dôvod zasiahnuť. Následne dodal, že na pokračovaní v práci u žalovaného už nemá záujem, na ďalšom zamestnávaní netrvá, pretože zistil, že žalovaný sfaľšoval jeho podpis na dodatku k pracovnej zmluve. Nemal návrhy na doplnenie dokazovania. Na pojednávaní dňa 23.05.2019 súd prvej inštancie pripustil zmenu žaloby s tým, že žalobca na ďalšom zamestnávaní netrvá. Svedok I.. L. B., výkonný riaditeľ žalovaného, uviedol, že na kontrolu prišli spolu s L. Ž., ktorý bol vtedy zodpovedný za výkon služby, ako okolo desiatej hodiny a odparkovali v blízkosti čerpacej stanice. Okolo 24.00 zhasli všetky svetlá v kontrolovanom objekte, nebola vykonaná kontrola tak ako mala, každú hodinu, preto začali obchádzať budovu, búchať na výklady, na čo žalobca nereagoval. Cez okná videl, že žalobca sedí zaklonený v kresle a spí. Neskôr otvoril a arogantným spôsobom oznámil, že nemá o čom so svedkom hovoriť. Žalobca opustil objekt na ich pokyn a do

skončenia služby stráženie vykonávali oni. Svedok vypovedal, že žalobcu videl spať na vlastné oči, preto nepovažoval za potrebné riešiť kamerový záznam.

2/ Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku poukazoval na to, že okamžité skončenie pracovného pomeru sa považuje za výnimočný spôsob skončenia pracovného pomeru, z dôvodov taxatívne uvedených v Zákonníku práce. Je akceptovateľný v situáciách, kedy nie je možné od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca zamestnával až do uplynutia výpovednej doby (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 21Cdo/1483/2006).V prejednávanom prípade súd prvej inštancie konštatoval, že bola dodržaná písomná forma, aj zákonná lehota. Ako dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru žalovaný vymedzil závažné porušenie pracovnej disciplíny, konkrétne, že žalobca v uvedenom čase nekontroloval objekt v celom rozsahu, nevšimol si, že v objekte sa pohybujú iné osoby, pospával na mieste, odkiaľ nemohol kontrolovať objekt pred narušením a až po zaklopaní na dvere reagoval na osoby pohybujúce sa v objekte. Súd prvej inštancie dodal, že čo možno považovať za závažné porušenie pracovnej disciplíny zákon nevymedzuje, preto bolo jeho úlohou posúdiť, či s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu ide o porušenie pracovnej disciplíny a to závažným spôsobom, pričom súd môže prihliadnuť aj na osobu zamestnanca, funkciu, jeho doterajší postoj k plneniu úloh, dôsledky porušenia povinností, či spôsobil svojim konaním škodu a podobne (obdobne rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/12/2008, sp.zn. 5Cdo/95/2009).

3/ Žalobca vykonával práce strážnej služby, jeho povinnosťou bolo kontrolovať strážený objekt. Nebolo úlohou súdu skúmať, či v rámci plnenia povinností bolo jeho povinnosťou kontrolovať objekt každú hodinu, alebo až každé dve hodiny, ako to namietal žalobca. Súd prvej inštancie považoval za podstatné, že svedeckou výpoveďou, aj záznamom o vykonanej kontrole, ktorú podpísali dvaja pracovníci žalovaného, bolo preukázané, že v čase po 23.00 hodine až do ukončenia kontroly žalobca nevykonával žiadnu ohliadku, hoci to jednoznačne bolo jeho povinnosťou. Tento dôvod žalovaný aj uvádza v okamžitom skončení pracovného pomeru. Ďalej práve svedeckou výpoveďou bolo preukázané, že žalobca spal na pracovisku, reagoval až potom, čo ho búchaním pracovníci kontroly zobudili. Žalobca sám uviedol, že žalovaný vykonával kontrolu, že pri predchádzajúcej kontrole neboli zistené nedostatky, teda aj kontrola dňa 27.03.2017 nebola výnimočná a sledujúca iný cieľ, ako sa to snažil navodiť žalobca. Je právne irelevantné, či žalovaný označil stav jeho nebdelosti ako spanie, alebo pospávanie, vo výsledku to bol stav, kedy žalobca nebol schopný reagovať sa osoby, ktoré sa v objekte pohybovali. Súd prvej inštancie jeho konanie, vzhľadom na jeho pracovné povinnosti, klasifikoval ako závažné porušenie pracovnej disciplíny, čo bol dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa. Žalovaný dôvod riadne vymedzil a v spore ho mal súd aj za preukázaný. Preto žalobu o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 28.03.2017 ako nedôvodnú zamietol, čo bol dôvod, pre ktorý zamietol aj návrh na zaplatenie náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru. O trovách konania súd rozhodoval podľa ustanovenia § 255 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru je úspechu vo veci. Žalovaný mal vo veci úspech, preto súd prvej inštancie zaviazal žalobcu k náhrade trov konania v plnej výške, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 262 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

4/ Uvedený rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca, v celom rozsahu, domáhajúc sa jeho zmeny tak, že odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. S rozhodnutím súdu nesúhlasil, na podanej žalobe trval, rovnako tak aj na svojich vyjadreniach. Súd prvej inštancie podľa žalobcu pri rozhodovaní vychádzal výlučne z tvrdení zamestnancov žalovaného, bez toho, aby ich výpovede boli podporené listinnými alebo technickými prostriedkami. Žalobca trval na tom, že tvrdenia pracovníkov žalovaného nie sú pravdivé, on na pracovisku nespál, vizuálne sledoval vonkajšie priestory stráženého objektu a kontroly vykonával fyzicky. Obidvoch zamestnancov videl chodiť po priestoroch neohradeného, voľne prístupného pracoviska, kde sa pohybovali aj iné osoby, ale keďže nevykonávali žiadnu protiprávnu činnosť, nemal dôvod nijako zasahovať. Po zabúchaní na dvere vstal a išiel k dverám. Chvilku predtým p. Ž. fajčil medzi 3. a 4. autom odparkovaným na parkovisku vedľa objektu. Žalobca súdu vytýkal, že ignoroval jeho tvrdenia a vôbec sa nezaoberal ním tvrdenými skutočnosťami, že nebol určený spôsob a čas kontroly objektu, takže nikto nemohol tvrdiť, že mal ísť na kontrolu v určený čas, napr. každú hodinu. On bol na kontrole v čase o 23,06 hod. (26. 3. 2017) a 00,35 hod. (27. 3. 2017), o čom je záznam v Knihe služieb a na zar. PES. Vykonané kontroly boli zaznamenané na čipovacom zariadení zn. PES, ktorý si súd mohol vyžiadať od žalovaného, nie je v jeho moci tento predložiť, keďže je vo vlastníctve žalovaného. V priestoroch spoločnosti IMPY

boli nainštalované kamery, súd ani toto nebral do úvahy. Dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru má byť jednoznačný a nespochybniteľný - v stráženom objekte bolo prítómie, a teda sa objektívne nedalo rozoznať, čo osoba v stráženom objekte robí. Súd prvej inštancie sa tiež nevysporiadal s tvrdením svedka I. B., že na kontrole boli od 10. hodiny (zrejme správne od 22 hod.), pričom v okamžitom skončení pracovného pomeru je uvedený čas 23.00 hod. Z rozsudku súdu prvej inštancie nie je zrejme, prečo sa nezaoberal tvrdeniami žalobcu, ani prečo nevykonával ďalšie dôkazy (napr. záznamy v Knihe služieb, Knihe o prevzatí a odovzdaní služieb, mailová korešpondencia, zariadenie zn. PES,...). On nastúpil do práce riadne dňa 29. 3. 2017 a okamžité skončenia pracovného pomeru mu bolo doručené až dňa 30. 3. 2017 - dovtedy nemal žiadnu vedomosť o takomto prejave zo strany zamestnávateľa a ihneď po tom sa písomne ohradil voči tomu a trval na pokračovaní pracovného pomeru. Žalobca následne v odvolaní poukazyval na ustanovenia CSP, ktoré mali byť podľa jeho názoru zjavne porušené, a síce čl. 2 ods. 1, ods. 2, ods. 3, čl. 3 ods. 1, čl. 6 ods. 1, § 318, § 319, § 320 CSP. V tejto súvislosti žalobca osobitne namietal, že zo strany súdu prvej inštancie nebol poučený v zmysle § 318 CSP. Súd prvej inštancie tiež ignoroval Dohovor MOP č. 158 z r. 1982, čl. 9 bod 2.a/, v zmysle ktorého bremeno dokazovania existencie platného dôvodu na skončenie zamestnania spočíva na zamestnávateľovi. Súd prvej inštancie mu tak nesprávnym procesným postupom - tým že ho nepoučil o jeho právach a povinnostiach, znemožnil riadne si v konaní uplatňovať procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

5/ Na odvolanie žalobcu sa žalovaný vyjadril písomne tak, že podľa jeho názoru súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, v zmysle platných právnych predpisov, s rozsudkom súdu sa stotožnil.

6/ Žiadne ďalšie vyjadrenia strany sporu v konaní neučinili.

7/ Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania (t.j. v celom rozsahu) v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keď dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky ani na potvrdenie, ani na zmenu napadnutého rozhodnutia; rozsudok súdu prvej inštancie je nutné zrušiť.

8/ Žalobca vytykal súdu prvej inštancie o. i., že sa mu zo strany súdu prvej inštancie nedostalo adekvátneho poučenia o jeho procesných právach a povinnostiach, osobitne v zmysle ust. § 318 CSP. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že jediné procesné poučenie - v písomnej forme - poskytol súd prvej inštancie žalobcovi (aj žalovanému) spolu s predvolaním na ústny termín pojednávania. Poučenie sa týkalo ust. § 101 CSP (t.j. podmienok predvedenia na súd), § 274 CSP (o možnosti rozhodnúť o žalobe rozsudkom pre zmeškanie žalovaného), § 278 CSP (rozsudok pre zmeškanie žalobcu), § 183 CSP (dôvody odročenia pojednávania) a § 184 CSP (dôsledky odročenia pojednávania, ak sa zistí, že dôvody odročenia neboli preukázané alebo ich nemožno považovať za dôležité). Z obsahu spisu plynie, že žalobcovi (tiež žalovanému) nebolo dané žiadne ďalšie procesné poučenie zo strany súdu ani ústne (nevyplyva to zo zápisnice z pojednávania).

9/ Podľa § 160 ods. 1 CSP, súd poskytuje stranám poučenia o ich procesných právach a povinnostiach v rozsahu ustanovenom týmto zákonom.

10/ Podľa § 160 ods. 2 CSP, súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci.

11/ V ustanovení § 160 ods. 1, ods. 2 CSP je zakotvená poučovacia povinnosť súdu, ako výraz ústavnoprávneho princípu práva na spravodlivý súdny proces so zreteľom na „rovnosť zbraní“. Poučovacia povinnosť súdu teda slúži na korigovanie prípadnej nerovnosti strán v konaní; uvedené poučenie sa pritom týka len procesných práv a povinností, je vylúčené, aby súd poučoval strany o hmotnom práve. Obsahom poučovacej povinnosti súdu je informovať strany sporu o tom, aké práva im priznávajú a aké povinnosti im ukládajú procesné predpisy, ako je potrebné nimi zamýšľané procesné úkony vykonať, aby sledovali zamýšľané procesné účinky, prípadne ako odstrániť vady už vykonaných procesných úkonov, aké následky majú už vykonané procesné úkony a pod. Poučovacia povinnosť súdu sa týka predovšetkým tých procesných práv a povinností, ktoré majú zásadný význam pre zabezpečenie a realizáciu základného práva na súdnu ochranu v civilnom konaní. Z tohto pohľadu je ust. § 160 CSP akousi všeobecnou normou poučovacej povinnosti. Civilný sporový poriadok ako procesný predpis okrem tohto ustanovenia o všeobecnej poučovacej povinnosti súdu obsahuje aj ďalšiu, sčasti odlišnú

právnú úpravu poučovacej povinnosti, a to v súvislosti s tzv. osobitnými procesnými postupmi, napr. v prípade individuálnych pracovnoprávných sporoch (ust. § 317, § 318 CSP), ako vyplýva z textu nižšie.

12/ Civilný sporový poriadok v druhej hlave, treťom dieli obsahuje procesnú úpravu týkajúcu sa individuálnych pracovnoprávných sporov, a to v ust. § 316 až § 323 CSP. Potreba takejto osobitnej právnej úpravy aj čo do procesného práva - v jeho rámci aj poučovacej povinnosti - vyvstala zo skutočností, že pracovné právo zakotvuje právnú úpravu vzťahov pri realizácii závislej práce, charakteristickej podriadeným postavením zamestnanca voči zamestnávateľovi a naopak, nadriadeným postavením zamestnávateľa voči zamestnancovi; t.j. zamestnanec tu vystupuje ako tzv. „slabšia“ strana, „slabší“ subjekt práva. Potreba korigovania tejto nerovnováhy sa potom prejavila nielen v právnej úprave pracovného hmotného práva, ale aj v procesnom práve, t.j. v Civilnom sporovom poriadku. Jej výrazom v rámci procesného práva je aj úprava poučovacej povinnosti súdu (reflektujúc zásadu tzv. rovnosti zbraní) ako rozšírenej poučovacej povinnosti vo vzťahu k zamestnancovi, ktorý je v prípade individuálneho pracovnoprávneho sporu tzv. slabšou stranou. Nutno zdôrazniť, že úkony súdu, ktoré sú obsahom poučovacej povinnosti súdu, sa musia vykonávať na začiatku občianskoprávneho sporu.

13/ Podľa § 317 prvá veta CSP, zamestnanec sa môže dať v individuálnom pracovnoprávnom spore zastupovať odborovou organizáciou.

14/ Podľa § 318 CSP, súd pri prvom procesnom úkone vo vzťahu k zamestnancovi vhodným spôsobom zamestnanca poučí o

a) možnosti zastúpenia,

b) jeho procesných právach a povinnostiach nielen v rozsahu všeobecnej poučovacej povinnosti, ale poučí ho aj o dôkazoch, ktoré je potrebné predložiť, o možnosti podať návrh na neodkladné opatrenie alebo zabezpečovacie opatrenie a o iných možnostiach potrebných na účelné uplatnenie alebo bránenie jeho práv.

15/ V danom prípade súd medzi stranami rieši pracovnoprávny spor. Bolo už uvedené v texte vyššie, že okrem písomného predvolania na ústny termín pojednávania, ktoré obsahovalo pomerne stručné poučenie o niektorých všeobecných procesných právach patriacich stranám sporu, iné poučenie o procesných právach a povinnostiach strany sporu žalobcovi (ani žalovanému) súdom prvej inštancie poskytnuté nebolo. Zároveň súd prvej inštancie žalobcu vôbec nepoučil o jeho procesných právach, týkajúcich sa individuálnych pracovnoprávných sporov, upravených v ust. § 316 až § 323 CSP. Nesplnenie tejto poučovacej povinnosti zo strany súdu predstavuje nesprávny procesný postup súdu, ktorý znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 389 ods.1 písm.b/ CSP), keď - vzhľadom na skutočnosť, že ide o pracovnoprávny spor - nebola rešpektovaná požiadavka zachovania princípu rovnosti zbraní. Porušenie práva na spravodlivý proces sa môže prejavíť v ktoromkoľvek štádiu konania; so zreteľom na význam splnenia poučovacej povinnosti súdu voči zamestnancovi hneď v počiatočnom štádiu súdneho sporu (napr. o možnosti zastúpenia, povinnosti označiť či predložiť dôkazy) nemohol tento nedostatok napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

16/ Odvolaciemu súdu vzhľadom na zistenú nesplnenú poučovaciu povinnosť súdu voči žalobcovi, ktorá mala za následok porušenie žalobcovho práva na spravodlivý proces, nezostalo iné riešenie, než napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 389 ods. 1 písm. b/, § 391 ods. 1 CSP).

17/ V ďalšom konaní bude potrebné, aby si súd prvej inštancie splnil voči žalobcovi (aj žalovanému) poučovaciu povinnosť, a to nielen v zmysle ust. § 160 CSP, ale vo vzťahu k žalobcovi ako slabšej strane sporu aj v zmysle osobitnej poučovacej povinnosti (§ 316 až §323 CSP), týkajúcej sa pracovnoprávných sporov. Následne žalobu opätovne prejedná a rozhodne o žalobcom uplatnenom práve.

18/ O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 CSP).

19/ Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 CSP).